

Thorndahl (FP):

For ca. 9 år siden var folketinget i gang med det afsluttende arbejde med tilvejebringelse af miljøreformen, først og fremmest resulterende i den miljøbeskyttelseslov, vi nu har til behandling i forbindelse med revisionsgennemgangen her i dag.

Miljøbeskyttelsesloven er en meget vidtrækkende og omfattende lovgivning, måske ikke så meget i kraft af selve loven som i kraft af de meget omfattende og meget talrige bemyndigelser, loven indeholder. Det er naturligt, at der i en meget betydningsfuld lovgivning indbygges en revisionsbestemmelse, og i dette tilfælde er det yderligere motiveret af de mange bemyndigelser, denne lov har, hvilket gør den til en rammelov. Folketinget og folketingets miljøudvalg har i virkeligheden på intet tidspunkt siden lovens vedtagelse i juni 1973 haft lejlighed til at gøre status over miljøloven, og jeg føler derfor, at udvalget har pligt til en meget grundig gennemgang af loven og af, hvorledes den i sin helhed har virket gennem årene.

De konkrete forslag til ændringer, miljøministeriet har forelagt for folketinget, er naturligvis kun et udspil, fordi det jo alene er folketinget og først og fremmest udvalget, der skal foretage den egentlige politiske behandling og bedømmelse af lovforslaget. Det vil efter min opfattelse være en alt for snæver behandling, der også vil være i strid med de forpligtelser, vi har som medlemmer af folketinget, hvis vi væsentligst baserer vort arbejde i udvalget på ministeriets forslag til ændringer. Det er derfor min vurdering, at vort arbejdsgrundlag bør være miljøloven i dens helhed sammenholdt med det indtryk, vi hver for sig har fået af miljøloven og dens administration gennem årene.

Jeg vil derfor også finde det rigtigst, at vi, inden vi går i gang med den lovbestemte revision af loven, får aftalt en procedure for behandlingen, der skal sikre, at miljøreformens væsentligste aspekter bliver grundigt belyst, således at vi, når vi sender revisionsforslaget til tredje behandling her i salen, er sikre på, at det er et resultat, der er det bedst mulige, vi præsenterer folketinget for. Jeg vil derfor også mene, at det vil blive svært for os på forsvarlig måde at gennemføre revisionen af miljøloven i denne samling.

I den forbindelse mener jeg, at vi meget grundigt i udvalget skal overveje, om miljøloven fortsat skal være spækket med så mange og så helt uoverskuelige bemyndigelser, som tilfældet er i dag. Man kan vel med nogen grad af rimelighed argumentere for, at man i opstarten af en reform af denne karakter må have en betydelig grad af smidighed indbygget i den grundlæggende lovgivning, for at man administrativt løbende kan foretage justeringer i takt med de indhøstede erfaringer. Men det gælder jo netop ikke mere. Miljøloven har virket siden den 1. oktober 1974, og der ligger altså nu mere end 7 års erfaringsmateriale, som miljøudvalget kan basere sit arbejde på. Jeg vil derfor finde det af stor betydning, at vi i udvalget bemyndigelse for bemyndigelse grundigt overvejer, om vi ikke skal fjerne bemyndigelsen og i stedet præcisere i selve loven, hvad det er, vi i udvalget finder at den pågældende bestemmelse skal benyttes til, og hvad den skal indeholde.

I sig selv er det forfatningsmæssigt betænkeligt, at folketinget inden for centrale og væsentlige områder fraskriver sig sin grundlovssikrede ret til at lovgive og i stedet overfører lovgivningsmagten til den udøvende magt, som det er sket i dette tilfælde. I dag er vi i den heldige situation, at det i hvert tilfælde ikke mere er nødvendigt inden for denne lovs område.

Et andet principielt problem, som jeg synes vi skal drøfte i udvalget i forbindelse med revisionen, er, om de ressourcer, vi sætter ind på at forebygge eller begrænse forureningen, er hensigtsmæssigt fordelt mellem de forskellige forureningskategorier. Skal vi f. eks. forøge indsatsen inden for støjbekæmpelsen, finansieret ved reduktion af indsatsen inden for spildevandsområdet? En sådan drøftelse har vi efter min erindring ikke haft i de 5 år, jeg har siddet i miljøudvalget, og jeg synes faktisk, det er på tide, at vi i udvalget går i gang med en samlet prioriteringsovervejelse.

Et principielt spørgsmål, jeg synes vi skal drøfte i denne forbindelse i udvalget, er, om de milliarder af kroner, vi hvert eneste år investerer i forureningsbekæmpelse, rent faktisk investeres hensigtsmæssigt. Ud fra et samfundsmæssigt synspunkt var det ønskeligt, om de investeringer i forureningsbekæmpende foranstaltninger, der foretages, også